



## Arrest

nr. 308 414 van 17 juni 2024  
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU  
Vlasmarkt 25  
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE II<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 september 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 augustus 2023 dient verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 28 september 2023 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.08.2023 werd ingediend door :*

*M., R. N. (R.R.: xxxxxxxx)  
nationaliteit: Kameroen  
geboren te (...) op (...)1994*

adres: (...)

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

Reden(en):

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Op 05.02.2019 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 07.09.2022 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van deze procedure – namelijk iets meer dan 3 jaar en 7 maanden – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).*

*Betrokkene verwijst naar een lang legaal verblijf. Echter, betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een VIB nog in behandeling is. Het feit dat zij gedurende een bepaalde tijd in het bezit was van een AI, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.*

*Betrokkene verwijst verder naar zijn langdurig verblijf en de langdurige procedure. Echter, betrokkene kreeg op 30.09.2017 een bijlage 15 attest omwille van een goedgekeurd visum type D. Betrokken vertrok echter naar Oostenrijk om daar op 08.11.2018 een VIB in te dienen. Op 24.01.2019 kwam betrokkene terug naar België omwille van de Dublin- akkoorden. Bovendien kreeg betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) op 20.09.2022. Het principe wordt gehanteerd dat de verzoekende partij in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat hij alles in het werk diende te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen, dat hij bijgevolg in de eerste plaats zelf alle stappen diende te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven, dat de bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven dus niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar hij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.*

*Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. Betrokkene toont echter niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.*

*Betrokkene verwijst naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS-arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is.*

*Betrokkene haalt aan dat hij zijn land is ontvlucht uit vrees voor zijn leven omdat hij een risicoprofiel heeft als leerkracht. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en dat hij een risicoprofiel heeft als leerkracht zijnde, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.*

*Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits het VIB werd afgesloten op 07.09.2022 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.*

*Betrokkene verklaart dat zijn centrum van belangen in België ligt en dat hij niets of niemand meer heeft in Kameroen. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene bij zijn VIB dd. 05.02.2019 verklaarde dat zijn vier broers in Kameroen verblijven. Betrokkene toont niet aan dat zijn familieleden niet meer in Kameroen zouden verblijven, noch dat hij niet tijdelijk bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van*

*zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Ook staat het betrokkene vrij eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Indien betrokkene dankzij de begeleiding van IOM een tewerkstelling kan verkrijgen in zijn land van herkomst, kan hij de inkomsten verworven uit deze tewerkstelling bijvoorbeeld gebruiken om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.*

*Betrokkene haalt aan dat het voor hem 'bijzonder moeilijk' zou zijn om de aanvraag in Yaounde in te dienen alsook omdat hij de lange reis daarnaartoe zou moeten maken. Ook haalt hij aan dat hij beperkte financiële middelen heeft en geen verblijf. Hierbij dient opnieuw verwezen te worden naar IOM, waarbij betrokkene de hulp van de organisatie zou kunnen vragen om terug te keren naar zijn herkomstland. Ook dient herhaald te worden dat betrokkene bij zijn VIB dd. 05.02.2019 aanhaalde vier broers te hebben in Kameroen. Betrokkene toont niet aan dat deze familieleden niet meer in Kameroen verblijven. Ook toont betrokkene niet aan dat hij niet tijdelijk bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Dit kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.*

*Betrokkene haalt aan dat het voor hem 'bijzonder moeilijk' is om een aanvraag in te dienen in de Ivoorkust. Echter, betrokkene dient niet naar de Ivoorkust te gaan. Betrokkene heeft de Kameroense nationaliteit en dient hierdoor een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in de Belgische ambassade gelegen te Yaounde, Kameroen. Dit kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*

*Betrokkene verwijst naar zijn privéleven en haalt hiervoor artikel 8 EVRM aan. Ook verwijst betrokkene naar het arrest dd. 16.12.1992 Niemitz t. Duitsland. Ter staving legt hij diverse steunbetuigingen en getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze steunbetuigingen en getuigenverklaringen is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die onder de bescherming van art. 8 EVRM zou moeten vallen. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RvV het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 23 jaar in Kameroen heeft verbleven en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.*

*Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.*

*De overige aangehaalde elementen (een onafgebroken verblijf sinds 2019, dat betrokkene arbeid heeft verricht, de loonfiches van (...), de tewerkstellingsattesten van (...), de werkbereidheid, dat betrokkene op 27.06.2022 een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur kreeg bij (...), dat betrokkene Frans en Nederlands spreekt, dat hij Nederlandse lessen volgde, zijn vrienden- en kennissenkring, dat hij sociaal geëngageerd is over de nationaliteiten heen, de getuigenverklaringen, zijn huurovereenkomst, de foto's van het privéleven van betrokkene) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."*

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1. In een enig middel betoogt verzoekende partij als volgt:

*"EERSTE EN ENIG MIDDEL : Schending van artikel 9bis en 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Schending van artikel 6.4. van Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het proportionaliteits- en gelijkheidsbeginsel.*

*Eerste onderdeel,*

*Verzoeker had de prangende humanitaire situatie op grond van artikel 6.4. Richtlijn 2008/115/EG als buitengewone omstandigheid vermeld als basis voor de aanvraag.*

*De bestreden beslissing maakt enkel melding ('...en de Richtlijn 2008/115/EG') van dit gegeven en stelt dat deze Richtlijn in de Belgische wetgeving is opgenomen via artikel 9bis vreemdelingenwet. (alinea 2 pagina 2 bestreden beslissing) en dat verzoeker zich niet in buitengewone omstandigheden van artikel 9bis bevindt.*

*Dit is onjuist. Artikel 6.4. van de Richtlijn is als dusdanig niet omgezet in de Belgische wetgeving, alleszins niet in artikel 9bis vreemdelingenwet. Vermeld artikel van de Richtlijn hanteert een veel ruimere, minstens een andere rechtsbasis dan artikel 9bis vreemdelingenwet. De begrippen 'ten allen tijde schrijnende gevallen om humanitaire of om andere redenen' zijn veel ruimer dan het begrip buitengewone omstandigheden.*

*Het motief faalt bijgevolg.*

*Verzoeker heeft artikel 6.4. van de Richtlijn in de aanvraag opgenomen als algemene rechtsbasis voor de aanvraag, dus ook wat betrof het aspect ontvankelijkheid.*

*Artikel 6.4. van de Richtlijn heeft die algemene draagwijdte en slaat door haar inhoud en formulering op alle fases van de beoordeling, dus ook op de ontvankelijkheidsfase. De Richtlijn 6.4. zegt letterlijk: 'De lidstaten kunnen ten allen tijde in schrijnende gevallen...'. Het begrip 'ten allen tijde' houdt in dat hier geen specifieke voorwaarden voor ontvankelijkheid kunnen geëist worden.*

*Alleszins faalt de bestreden beslissing door artikel 6.4. Richtlijn niet in overweging te nemen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en door deze gelijk te stellen met artikel 9bis vreemdelingenwet. Er is geen criterium van 'schrijnend geval, humanitaire of andere redenen' in overweging genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, hoewel verzoeker dit uitdrukkelijk had opgeworpen.*

*Tweede onderdeel,*

*De kernredenering van de bestreden beslissing is dat verzoeker de duur van zijn lang verblijf volledig aan zichzelf te danken heeft ...*

*Om dit te illustreren besteedt de bestreden beslissing diverse paragrafen aan een opsomming van de door verzoeker gevoerde procedures.*

*Deze motieven hebben geen uitstaans met het te beoordelen criterium, met name zijn er op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en van de beslissing (in casu 13.10.2022) buitengewone omstandigheden die maken dat verzoeker de machtiging niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van verzoeker.*

*De bestreden beslissing maakt deze beoordeling niet, maar wijst de buitengewone omstandigheden gewoonweg af omdat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn lang verblijf in België.*

*Het door de Raad van State bij arrest van 9 april 1998 ontwikkelde criterium en dat door verzoeker in de aanvraag is geciteerd stelt dat buitengewone omstandigheden 'omstandigheden zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.' Dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen volstaat als criterium.*

*Er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van verzoeker anno 2023 dermate is dat deze buitengewone omstandigheden uitmaakt dat hij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in zijn land van herkomst, in casu Kameroen, bij de voor dit land bevoegde diplomatieke post, kan indienen.*

*In die zin dient de reële situatie van verzoeker beoordeeld te worden, volledig te buiten gelaten of hij hiervoor zelf een verantwoordelijkheid draagt, of hoe groot die verantwoordelijkheid ook is.*

*Dat verzoeker het lange verblijf, dat hij volledig geïntegreerd is, zelf in de hand heeft gewerkt, is niet terzake. In essentie dient de toestand geobjectiveerd te worden naar de reële mogelijkheden van verzoeker om de aanvraag in Kameroen te kunnen doen. Dit heeft op zich niets te maken met zijn handelswijze in België; het gaat er om dat hij, welke ook zijn verantwoordelijkheid hiervoor is, zeer lange tijd in België is, met alle gevolgen van dien. Los van wie hiervoor verantwoordelijk is, zijn deze gevolgen reëel, met name dat hij normaal gesproken niet meer terug kan naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag te doen.*

*Een tweede aspect bij die beoordeling is dat het geheel van omstandigheden in overweging moet worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, en het niet volstaat de onderdelen ieder op zich en geïsoleerd van elkaar af te wijzen. Het redelijkheidsbeginsel vereist dergelijke beoordeling van de gehele situatie van het privéleven van verzoeker.*

*In dat kader wordt ook gewezen op de schending van het gelijkheidsbeginsel. Het is verzoeker bekend dat diverse personen die in gelijkaardige situaties vertoeven wel bij toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet werden geregulariseerd, ook personen die, zoals verzoeker, afkomstig zijn uit het Kameroen.*

*Het gaat overigens om een criterium dat informeel gekend is. Waarom dit dan voor bepaalde personen/families wel, en voor andere in een vergelijkbare situatie niet wordt toegepast, is minstens onduidelijk, maar het is niet redelijk en het schendt het gelijkheidsbeginsel.*

*Het gegeven dat verwerende partij terzake het beoordelen van buitengewone omstandigheden een discretionaire bevoegdheid heeft, kan niet voor gevolg hebben dat er willekeurig wordt beslist en dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden.*

*Derde onderdeel,*

*Verzoeker had specifieke motieven ingeroepen waarom hij de aanvraag niet in Kameroen kon doen.*

*Het ging om een geheel van argumenten: lang verblijf in België – bijzondere integratie in België - humanitaire situatie – schrijnende situatie – artikel 8 EVRM.*

*Verzoeker merkt in eerste instantie op dat voor het beoordelen van de buitengewone omstandigheden het geheel van de ingebrachte motieven in overweging moet worden genomen, en dit in hun samenhang en hun versterkende waarde.*

*De beslissing doet dit niet en overweegt elk argument op zich zonder het geheel voor ogen te houden.*

*Vierde onderdeel,*

*In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt zijn de door verzoeker in de aanvraag 9bis vreemdelingenwet 'overige aangehaalde elementen' tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet kunnen behandeld worden. Er wordt verwezen naar 'oude' rechtspraak van de RvV, waarvan de arresten overigens geen precedentswaarde hebben.*

*Verzoeker heeft overigens deze elementen ten gronde, ook in het onderdeel 'ontvankelijkheid', aangehaald, maar zij werden ten gronde nog verder inhoudelijk ontwikkeld. Maar de elementen van lang verblijf, vestiging van het centrum van zijn belangen in België, ... werden reeds uitdrukkelijk aangehaald in het onderdeel 'ontvankelijkheid'.*

*Bovendien sloeg ondermeer de verwijzing in de aanvang van de aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet naar artikel 6.4. van de Richtlijn zowel op het onderdeel ontvankelijkheid als op het onderdeel gegrondheid, zoals hoger ook reeds aangehaald.*

*Deze elementen konden dan ook niet miskend worden door ze af te doen als 'overige elementen' die enkel betrekking zouden hebben ten gronde.*

*In tegenstelling tot wat de beslissing stelt diende er wel 'te worden ingegaan' op deze elementen."*

2.2. De formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oopunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.5. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel worden onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, namelijk het eveneens geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopig verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoekende partij wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

*In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. Verzoekende partij betoogt dat het criterium van artikel 6.4 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) niet in overweging is genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid en dat de verwerende partij dit criterium niet gelijk mocht stellen aan het criterium van buitengewone omstandigheden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

*“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”*

Daargelaten de vraag of deze bepaling rechtstreeks kan worden ingeroepen, gelet op het gebruik van de term “kunnen”, moet erop worden gewezen dat de Terugkeerrichtlijn overeenkomstig artikel 79, lid 2 van het VWEU tot doel heeft om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, kunnen worden teruggezonden (HvJ 5 juni 2014, C- 146/14 PPU, pt. 38 en 87, *Mahdi*). De Terugkeerrichtlijn is dus enkel van toepassing bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten. De thans bestreden beslissing is geen terugkeerbesluit.

Artikel 6.4 van deze richtlijn verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, *Mahdi*), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit.

De mogelijkheid om illegaal verblijvende derdelanders al dan niet te regulariseren door een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundaire EU-regelgeving.

Waar verzoekende partij er dus op alludeert dat artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn de bevoegdheid van de gemachtigde wat betreft de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou uitbreiden, in die zin dat ze het bestuur zou toelaten om voorbij te gaan aan het begrip buitengewone omstandigheden in deze bepaling, kan zij niet worden gevolgd. De verwerende partij is er immers enkel toe gehouden om na te gaan of aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is voldaan.

Nu artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG *in casu* niet van toepassing is en de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partij enkel diende te beoordelen in het licht van de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij dan ook niet worden gevolgd waar zij meent dat artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG in rekening had moeten worden gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Het betoog van de verzoekende partij in dit kader dat zij de aanvraag ook had ingediend op grond van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn en de beslissing hierop geen antwoord geeft, is dan ook niet dienstig want niet relevant in het kader van de huidige aanvraag.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn en haar betoog aangaande de foutieve motivering inzake deze bepaling derhalve evenmin dienstig is. Haar pertinente kritiek dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen omzetting vormt van artikel 6, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn (zie ook RvS 30 juni 2023, nr. 15.468 van (c)), is dan ook gericht tegen een overtollige motivering en dus niet-ontvankelijk (RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636). De verwerende partij heeft de aanvraag correct getoetst aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet en verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij met veronachtzaming van bepaalde relevante gegevens op verkeerde of kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat verzoekende partij geen omstandigheden heeft aangetoond die haar verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

2.7. Verzoekende partij meent voorts dat de kernredenering van de bestreden beslissing is dat zij de duur van haar lang verblijf volledig aan zichzelf te danken heeft en dat zij de wettelijke verplichting om het

grondgebied te verlaten naast zich heeft neergelegd, en dat om die reden het bestaan van buitengewone omstandigheden wordt afgewezen.

Verzoekende partij kan hierin echter niet worden gevolgd, nu dit argument voorbijgaat aan de volledige motivering in de bestreden beslissing aangaande het ingeroepen element van verblijf. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de duur en het resultaat van de asielprocedure worden aangehaald, dat erop wordt gewezen dat verzoekende partij diende te weten dat het attest van immatriculatie dat zij ontving geen verblijfstitel maar enkel een proceduredocument is dat *ipso facto* geen recht op verblijf geeft en dat verzoekende partij in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij wijst er daarbij op dat de bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Daarmee doelt de verwerende partij erop dat verzoekende partij niet kan stellen dat haar langdurig verblijf te wijten is aan een omstandigheid buiten haar wil die haar verhinderde of verhindert terug te keren naar het herkomstland maar dat zij dit verblijf zelf bewerkstelligd heeft door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Met de verwijzing naar haar langdurig verblijf toont de verzoekende partij aldus niet aan dat zij niet terug kan naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

Verder wijst de Raad erop dat in de daaropvolgende paragrafen nog verder besproken wordt waarom het verblijf en de andere door verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Zo wordt dus wel degelijk onderzocht of de concrete actuele toestand van verzoekende partij ertoe leidt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet of bijzonder moeilijk kan indienen vanuit haar land van herkomst. Eén en ander wordt overigens bevestigd door verzoekende partij zelf, die stelt dat elk argument wordt beoordeeld, maar de verwerende partij verwijt het geheel niet voor ogen te hebben gehouden. Wat dit verwijt betreft wijst de Raad er nog op dat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen enkele "methode" of "werkwijze" voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)). In die zin kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar stelling dat de elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen beoordeeld worden.

Verzoekende partij viseert nog de volgende motivering:

*"De overige aangehaalde elementen (een onafgebroken verblijf sinds 2019, dat betrokkene arbeid heeft verricht, de loonfiches van (...), de tewerkstellingsattesten van (...), de werkbereidheid, dat betrokkene op 27.06.2022 een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur kreeg bij (...), dat betrokkene Frans en Nederlands spreekt, dat hij Nederlandse lessen volgde, zijn vrienden- en kennissenkring, dat hij sociaal geëngageerd is over de nationaliteiten heen, de getuigenverklaringen, zijn huurovereenkomst, de foto's van het privéleven van betrokkene) verantwoordelijk niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."*

Zij stelt dat zij deze elementen ook bij de ontvankelijkheid van haar aanvraag heeft aangevoerd en deze dus ook in de ontvankelijkheidsfase hadden moeten worden onderzocht.

De Raad stelt vast dat duidelijk blijkt dat de verwerende partij het daarbij niet heeft gehouden, maar voorafgaand aan de geciteerde passage ook heeft gemotiveerd over de door verzoekende partij aangevoerde economische en sociale banden onder meer, maar niet uitsluitend, in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). De elementen van lang verblijf en vestiging van haar belangen in België, waarnaar verzoekende partij verwijst, werden dus wel degelijk beoordeeld in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Verzoekende partij moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom deze beoordeling niet zou voldoen. Door de herhaling van de elementen die zij in haar aanvraag had aangehaald, toont zij nog niet aan dat de verwerende partij ze ondeugdelijk heeft beoordeeld in het licht van de vraag of ze eraan in de weg staan dat zij de verblijfsmachtiging aanvraagt in haar land van herkomst, noch afzonderlijk, noch in hun geheel.

In die zin kon de verwerende partij wel degelijk concluderen dat de elementen inzake haar integratie en werkbereidheid niet verantwoordelijk dat de aanvraag in België wordt ingediend en tot de gegrondheid van de aanvraag behoren. De Raad stelt in dat verband nog vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordelijk waarom deze in België, en niet in het buitenland,



is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verwerende partij verwijst overigens naar deze rechtspraak in de bestreden beslissing, en niet, zoals verzoekende partij ten onrechte voorhoudt, naar verouderde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.8. Waar, tot slot, verzoekende partij een schending van het redelijkheids- en gelijkheidsbeginsel aanvoert, erop wijzende dat het haar bekend is dat diverse personen die in gelijkaardige situaties vertoeven wel bij toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet werden geregulariseerd, ook personen die zoals verzoekende partij afkomstig zijn uit Kameroen, moet op het volgende worden gewezen: verzoekende partij stelt dat de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij niet voor gevolg kan hebben dat er willekeurig wordt beslist en dat een informeel gekend criterium voor sommige personen wel en voor andere personen in een vergelijkbare situatie niet wordt toegepast. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekende partij niet aantoont om welk criterium en om welke personen die werden geregulariseerd dit dan wel zou gaan en in welk opzicht zij zich in gelijkaardige omstandigheden bevindt als deze personen. Het loutere feit dat deze personen net als zij afkomstig zijn uit Kameroen, maakt overigens nog niet dat zij zich in gelijkaardige omstandigheden bevindt. Daarenboven, in de mate dat verzoekende partij daarmee alludeert dat moet worden voorbijgegaan aan de wettelijke voorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden, wijst de Raad erop dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092) zodat uit de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel geen rechtsmiddel kan geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. Evenmin kan hierop een schending van het redelijkheidsbeginsel worden gegrond.

2.9. Waar verzoekende partij nog een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, stelt de Raad vast dat verzoekende partij deze vermeende schendingen niet verder toelicht. Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

2.10. Samengevat toont verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, noch dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.11. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER